

Náhle se dveře rozlétly a Jupiter skončil na zemi. Někdo vyděšeně zaječel. Jup dostal kopanec a pak uslyšel Vicky, jak láteří: „Co to má znamenat? Co pohledáváte u mých dveří?“

„Uklidni se, to jsem jenom já!“ promluvil na ni konejšivě Jupiter.

„Ty? Co tady děláš?“ zlobila se Vicky. „Proč se sem plížíš jako duch?“

„Jak jsi vlastně věděla, že za dveřmi někdo je?“ zeptal se Jupiter.

„Nevěděla. Ale slyšela jsem od vás nějaký zvuk a chtěla jsem se podívat, co děláte,“ vysvětlovala Vicky.

„Nic jsme nedělali. Já zase slyšel nějaké zvuky od tebe!“ prohlásil Jup.

Bezradně se na sebe podívali.

„Nejspíš to byl jen planý poplach. Zpátky do pelechu!“ zamumlal Jupiter a otočil se k sestřenicí zády. Když se chystal vylézt po žebříku do postele, chytil ho někdo za nohu. Jupovi zděšením poskočilo srdce.

„Co se děje?“ ozval se Nickův ospalý hlas a Jupiter si oddechl.

„Vůbec nic. Vicky a já už slyšíme strašidla!“ odpověděl a zív. Když si ale přitáhl pokrývku k bradě, zarazil se. Nezměnilo se v kajutě náhodou něco?

